

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 974/06
06.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Соње Манојловић и Драгана Аћимовића чланова већа са саветником Милом Бандуком, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела из члана 246. став 3. Кривичног законика, решавајући о жалби браниоца оптуженог адв. ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву К. 202/05 од 22.02.2006. године, после седнице већа одржане дана 06.06.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Панчеву К. 202/05 од 22.02.2006. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом је оглашен кривим оптужени АА због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246. став 3. Кривичног законика и за то дело осуђен на новчану казну у износу од 15.000 динара коју је дужан да плати након правноснажности пресуде, а која ће се у случају ненаплативости заменити казном затвора рачунајући сваких започетих 1.000 динара са једним даном затвора.

Од оптуженог је одузета опојна дрога наведена у изреци побијане пресуде.

Оптужени је обавезан да плати на име паушала суду износ од 8.000 динара.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог, због свих основа због којих се пресуда може побијати, с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење, или пак пресуда преиначи у смислу навода те жалбе.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. бр. 1090/06 од 16.05.2006. године, предложио да се жалба као неоснована одбије, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалбама, нашао:

Мада се жалбом првостепена пресуда побија и због битних повреда одредаба кривичног поступка, у образложењу у жалбе се не наводи у чему се те повреде огледају, па је Врховни суд пресуду испитао по службеној дужности и нашао да иста не садржи повреде закона на које пази у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП.

Оспоравајући утврђено чињенично стање у жалби се понавља одбрана оптуженог да он није држао опојну

дрогу на свом тавану наводећи да је таван на коме је пронађена опојна дрога заједнички и да се на другом делу тавана налазила теретана где је неко од корисника исте оставио опојну дрогу. По жалиоцу таква одбрана оптуженог је и потврђена исказом сведока ВВ, али суд тај исказ не прихвата, оцењујући да је исти ирелевантан за пресуђење. Осим тога, ГГ инспектор СУП-а је тврдио да је дрога пронађена одмах десно од степеништа на тавану, а које степениште је заједничко за оба дела тавана, као и да су оба тавана пролазна из једног у други, односно да између њих нема врата. Стога је било нужно да се увиђајем на лицу места утврди постојање теретане а што је бранилац и предложио у току поступка, али је првостепени суд такав предлог одбио, па се закључак суда да је оптужени оставио опојну дрогу на тавану не може сматрати правилним.

Врховни суд међутим, налази да је првостепени суд правилно оценио све изведене доказе и одбрану оптуженог и у образложењу пресуде дао довољно разлога зашто не прихвата одбрану оптуженог а верује исказу сведока ГГ и на основу такве оцене несумњиво утврдио да је оптужени извршио кривично дело у питању.

Оваква одбрана оптуженог је оповргнута изведеним доказима у поступку пре свега исказом сведока ГГ и потврдом о привремено одузетим предметима. Наиме, сведок ГГ у свом исказу наводи да се не сећа да ли је на суседном тавану била теретана која је у функцији, чега би се свакако и по налажењу овога суда сетио да је заиста била потпуно опремљена и радила, па је у свему правилан закључак првостепеног суда да теретана није радила. Ово тим пре, ако се има у виду да ни сведок ВВ који је носилац права на теретани у свом исказу није могао да се изјасни да ли је теретана била у функцији. Непотребно је стога да се изласком на лице места утврди постојање теретане на тавану те куће. Стога, а како је дрога пронађена на делу тавана који припада оптуженом који је и потписао потврду о одузимању дроге без примедби, правилно првостепени суд закључује да је оптужени неовлашћено на том месту држао опојну дрогу марихуану како је то наведено у изреци побијане пресуде, па се наводи жалбе којима се оспорава да је дрогу на том месту оставио оптужени показују неоснованим.

На основу чињеничног стања које је како у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању тако и у погледу оних које се тичу виности оптуженог и околности под којима је дело учињено, правилно и потпуно утврђено, првостепени суд је правилно закључио да у изреци побијане пресуде описана противправна делатност оптуженог садржи обележја кривичног дела неовлашћено држање опојне дроге из члана 246. став 3. Кривичног законика. О томе је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно разлога које и овај суд прихвата.

Првостепени суд је, међутим, одлуком о казни повредио кривични закон. Јер у смислу члана 48. Кривичног законика новчана казна се може одмерити и изрећи или у дневним износима или у одређеном износу, а према одредби члана 50. истог Законика ако није могуће утврдити висину дневног износа новчане казне ни на основу слободне процене суда или би прибављање таквих података знатно продужило трајање кривичног поступка суд ће изрећи новчану казну у одређеном износу у оквиру прописане најмање и највеће мере новчане казне. Стога, а како је према ставу 3. тачки 5. истог члана наведеног Законика за кривично дело у питању прописана новчана казна најмање 100.000 динара, то се оптуженом за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246. став 3. КЗ није могла изрећи новчана казна у износу од 15.000 динара, али с обзиром да је закон повређен у корист оптуженог, а нема жалбе јавног тужиоца, то је првостепена пресуда морала бити потврђена, уз констатацију да је тиме повређен закон у корист оптуженог.

Правилна је и одлука о одузимању дроге донета на основу члана 246. став 7. КЗ.

Са свега напред изнетог, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Новица Пековић, с.р.

Записничар,

Мила Бандука, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

сђ